

A la Catalunya Nord, com a tot l'estat francès, les manifestacions contra el CPE eren unitàries. Tots darrere la mateixa pancarta, sense cap bandera sindical.

“**A** Perpinyà, aquest moviment és històric, quedarà en la memòria col·lectiva.”

Aquesta és la reflexió de dels qui, de prop o de lluny, han viscut la lluita d'aquests darrers mesos a Catalunya Nord. Una lluita dura, sense violència, però; que estudiants universitaris i d'institut han portat des de l'inici i fins al final, amb un discurs fort i clar contra la precarietat, malauradament poc comprès i sentit per la resta de ciutadans i per la premsa. Una lluita, també, que no s'ha consolidat mai com s'esperava, tot i que hagi aguantat un mes sencer.

Obrint-se camí. La preparació d'aquesta lluita començà al mes d'octubre del 2005: el dia 4, una primera manifestació contra el CNE –contracte de nova ocupació– aplegava ja uns milers de manifestants als carrers. Difusió de tríptics, assemblees i informació es concentraven en poc temps, però no s'arribava encara a crear una dinàmica prou forta per poder organitzar la reacció al que podia ser la destrucció de la legislació laboral i dels drets dels treballadors: un contracte de dos anys en els quals l'empresari pot fer fora el seu empleat en qualsevol moment, i sense cap motiu, aprofitant unes exoneracions de les in-

La lluita d'una generació

Gairebé un mes després de l'esclat del conflicte s'ha reobert la Universitat de Perpinyà, mentre el moviment contra la precarietat s'ha anat apagant lentament a l'estat francès. És el moment de tornar sobre una revolta social important tant a la Catalunya Nord com a la resta de l'estat.

demnitzacions per comiat. Segons els militants dels primers dies, “semblava increïble que la reacció no fos pas immediata; aquest contracte era un atac directe contra la població precària, que pateix una misèria estructural”. La manifestació passà gairebé desapercebuda i al mes de gener el Govern de l'estat francès aprova el CNE.

Al mig de l'hivern, però, es creà una plataforma d'entitats sindicals i polítiques que, sota el nom “Stop CPE”, tenia per objectiu mobilitzar els estudiants universitaris i d'ensenyament mitjà sobre el terreny, cosa que no

s'havia aconseguit a l'octubre. La manifestació del 7 de febrer va ser un èxit, amb una gran participació d'estudiants de liceu.

Així, un mes després, el 7 de març, una assemblea general a la Universitat de Perpinyà, en presència de representants dels instituts, vota la creació d'una nova coordinadora d'estudiants i treballadors afectats per la precarietat: “Una coordinadora d'individus, de la qual han de desaparèixer les banderes sindicals; on qualsevol té els mateixos drets que el veí i només es representa a ell mateix.”

Els joves, al capdavant del moviment.

Aquesta coordinadora farà viure el moviment. Basada en l'autogestió, l'assemblearisme i la presa col·lectiva de decisions, la coordinadora permet a tots els joves militants de proposar el seu punt de vista. D'això en resulta una diversitat bastant gran en les accions: manifestacions de nit, bloquejos de diferents punts clau de la vila, com ara l'estació o el centre de la ciutat, accions als locals del partit de l'UMP o al Ministeri del Treball, operacions "cargol" i "peatge gratuït" a l'autopista... Les accions són seguides per centenars o fins i tot milers de persones, majoritàriament joves, acompanyats per alguns treballadors, poc nombrosos, que donen el seu suport actiu als estudiants: "Nosaltres vam comprendre de seguida que ens era més fàcil, com a joves, mobilitzar-nos. Tot i això esperàvem molt més de les organitzacions sindicals i dels treballadors, que no es van implicar en la lluita." Efectivament, mentre, paral·lelament a les accions diàries, els joves es dedicaven a bloquejar i ocupar els liceus i la Universitat de Perpinyà, els sindicats de treballadors proposaven, cada dues o tres setmanes, un dia de vaga amb manifestació. Però no era suficient per a la joventut nord-catalana, que s'esforçava a cridar a les manifestacions els ara clàssics "lluita social" o "vaga general": "Durant tot el moviment, els sindicats van cridar a quatre dies de vaga i d'accions. Per a nosaltres era evident que no n'hi havia prou per atènyer les nostres reivindicacions. Més força i

Violència policíaca

Completament al marge de la imatge que els mitjans de comunicació estatals francesos o europeus van mostrar del moviment contra el CPE, els que militaven i lluitaven a Catalunya Nord no van exercir mai la violència, ni tampoc van patir l'assimilació i la vinculació amb possibles grups d'esvalotadors. Durant els trenta dies d'acció, no hi va haver cap acte de violència protagonitzat pels joves: "La reivindicació i la revolta, a vegades, han de passar per la violència. En aquest cas no ha estat mai necessari ser violents. Ferms sí, violents no." Així ho resumeix un dels manifestants que sempre van ser a primera fila per defensar els seus drets. Malgrat la cara pacífica del moviment, es van produir tres enfrontaments directes amb les forces de policia de l'estat francès. Un primer, a l'autopista, quan un centenar de manifestants decidí obrir les barreres del peatge per fer passar gratuïtament els usuaris. Els estudiants de la coordinadora es trobaren immediatament amb dos-cents policies de cara de la secció especial de Montpellier. La determinació dels joves no va canviar gens: una càrrega policíaca provocà la detenció d'un estudiant, que immediatament va ser alliberat. "Vam comprendre en aquest moment que el joc amb la policia seria dur. Tenien ganes de tustar, i davant de manifestacions del tot pacífiques –això sí, reivindicatives–, ells utilitzaven la violència física", declarà el detingut. Pocs dies més tard, les forces de seguretat perdien la paciència en un bloqueig de més de tres hores de l'eix principal de Perpinyà: al final, amb l'ajuda dels esprais lacrimògens –de poca eficàcia de cara al vent–, la policia va detenir dos estudiants, un dels quals d'institut, que també van ser alliberats una estona més tard. Finalment, la confrontació va ser a l'estació: sense cap raó aparent, quan els joves intentaven accedir-hi, els policies els van atacar violentament, amb cops de porra als més determinats. "La violència, no l'hem provocada nosaltres. Ells la feien servir. La nostra lluita social no és violenta. Els uniformes són la milícia del capital. També lluitem contra ells." Els joves sabien per què eren aquí...

valentia dels treballadors ens hauria permès anar més endavant..." I, probablement, obtenir més que la retirada del CPE, part mínima de la llei d'igualtat de les oportunitats que proposa, entre altres mesures, el treball nocturn als adolescents des dels quinze anys, o les

pràctiques en les empreses des dels catorze. El pas enrere del Govern de dreta francès, malgrat tot, representa una victòria per a aquesta generació de militants socials.

Pere Habet

Breus

Abertis espera obtenir el suport de Prodi en la fusió

El consell d'administració d'Abertis ha donat llum verda a la fusió amb la italiana Autostrade. El president del grup, Isidre Fainé, confia que el nou govern de Prodi no posarà impediments al procés, ja que "no es percep una política radical d'oposició ni es preveuen problemes regulatoris". Abertis va aprovar en la junta general d'accionistes una ampliació de capital de 86.858.316 euros, després d'obtenir un benefici net de 511 milions d'euros el 2005, i per als accionistes es pagarà un dividend complementari de 0,25 euros per acció. El con-

seller delegat d'Abertis, Salvador Alemany, va confirmar la voluntat del grup de crear una plataforma logística al País Valencià, "que pot ser a prop de Sagunt o València, però no sabem la ubicació concreta perquè n'hem de parlar amb els agents locals i el Govern valencià".

Mercadona va facturar més que Carrefour al 2005

La cadena valenciana de supermercats Mercadona va superar Carrefour per primer cop el 2005 en volum de facturació, la qual cosa la converteix en l'empresa líder dins del sector de la distribució estatal. La companyia dirigida per Juan Roig va facturar el 2005 9.601,5 milions d'euros, mentre que la distribuïdora francesa es va quedar en 9.070,5 milions. Mercadona va acaparar, a més, el 26,9% de la superfície comercial creada en el conjunt de la distribució comercial espanyola, enfront del 3,4% de Carrefour.